EDUCAȚIA COMUNISTĂ, O SARCINĂ MEREU ACTUALĂ

„S-au împlinit, zilele trecute, doi ani de la istorica Plenară a Comitetului Central al partidului, din 3—5 noiembrie 1971, care a adoptat acel document atît de cuprinzător și generos în idei — „Programul P.C.R. pentru îmbunătățirea activității ideologice, ridicarea nivelului general al cunoașterii și educației socialiste a maselor, pentru așezarea relațiilor din societatea noastră pe baza principiilor eticii și echității socialiste și comuniste".

Inițiat și elaborat de către secretarul general al partidului — a cărui strălucită expunere făcută la plenara amintită a constituit o amplă analiză, deschizătoare de largi perspective, a vieții societății românești contemporane, a proceselor ce se produc în conștiința socială, înfățișînd totodată modalitățile de făurire a unei civilizații spirituale superioare, de formare a omului nou, înarmat cu un larg orizont de cunoaștere — Programul de educație comunistă a maselor adoptat cu doi ani în urmă reprezintă un document de excepțională valoare teoretică și practică, un exemplu de aplicare creatoare a marxism-leninismului la realitățile noastre.

Însușit în întregime de Conferința Națională a partidului, din iulie 1972, Programul adoptat de Plenara C.C. al P.C.R. din noiembrie 1971 și-a găsit completare și dezvoltare în Proiectul de norme ale vieții și muncii comuniștilor, ale eticii și echității socialiste, considerat de întregul popor o adevărată Cartă morală a orînduirii noastre.

Perioada de doi ani care s-a scurs de la Plenara C.C. din noiembrie 1971 a relevat, cu puterea faptelor, valoarea inestimabilă a Programului partidului de educare comunistă a maselor, care a exercitat și exercită o uriașă influență în toate sferele activității sociale.

În angrenajul vast, chemat să contribuie la înfăptuirea acestui Program, s-a aflat, desigur, organic integrată și mișcarea noastră de educație fizică și sport, care deține un rol de seamă în realizarea procesului educațional al maselor, cu deosebire al tinerei generații, în făurirea nu numai a unor trupuri robuste, ci și a unor conștiințe sănătoase. Pe baza amplului plan de acțiuni alcătuit de C.N.E.F.S. pentru transpunerea în viață a sarcinilor ce revin mișcării sportive din Programul adoptat de Plenara C.C. al P.C.R., din noiembrie 1971, activitatea politico-educativă a cunoscut în acești ultimi doi ani o sensibilă îmbunătățire la nivelul tuturor eșaloanelor sportive, inclusiv acela al jucătorilor de fotbal. Totuși, în pofida progreselor realizate, în fotbalul nostru continuă să persiste serioase carențe și deficiențe de ordin educativ, care stînjenesc vizibil mersul lui general înainte, împiedică obținerea de rezultate pe măsura condițiilor asigurate, a posibilităților existente. Federația de specialitate, organele sportive locale, cluburile și asociațiile cu echipe de fotbal manifestă încă o slabă combativitate, o nepermisă îngăduință față de fenomenele negative care se fac simțite în rîndurile jucătorilor noștri de toate categoriile (A, B, C, tineret, juniori), cum ar fi mentalitatea traiului fără muncă, solicitarea de avantaje exagerate și nemeritate, comoditatea și superficialitatea în procesul de pregătire, vedetismul, abaterile de la disciplină comise pe terenuri și în afara lor (exemple destul de numeroase ni le oferă chiar jocurile de campionat din această toamnă), abdicarea de la normele vieții sportive etc.

Perpetuarea și chiar — prin anumite locuri — creșterea în amploare a acestor fenomene impune din partea tuturor factorilor responsabili o acțiune energică, cu măsuri ferme de eradicare a racilelor existente și îmbunătățire continuă a climatului moral la toate eșaloanele fotbalistice. În spiritul Plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie 1971 este necesară o preocupare și mai susținută — sistematică și perseverentă — pentru munca politico-educativă în rîndurile fotbaliștilor, în vederea formării lor ca oameni integri și cetățeni cu o bună comportare în viața socială.

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

O DISCUȚIE CE A RELEVAT MULTIPLE ASPECTE ȘI PE CARE NU O CONSIDERĂM ÎNCHEIATĂ

În capul locului, precizăm că articolul de față — cu toate că expune unele concluzii la ancheta revistei noastre, deschisă cu trei săptămîni în urmă — nu vrea să însemne încheierea dezbaterilor inițiate sub titulatura **„ANTRENORII LA ORDINEA ZILEI!"**. Firește, după o participare suficient de bogată în idei, completată cu opiniile unor antrenori divizionari A publicate în numărul de față se impunea o sintetizare a principalelor păreri expuse pînă acum.

Cea mai importantă ni s-a părut **a fi aceea a marii răspunderi ce-i revine forului de specialitate în a face ordine, dacă se poate spune așa, într-unul dintre cele mai principale și hotărîtoare sectoare, acela al antrenorilor.** Mai exact spus este vorba de o schimbare de atitudine a F.R.F. în sensul de a depăși actuala fază de rezumare la evidența antrenorilor, înregistrări, eliberări de vize de carnete, ci de a-și asuma responsabilități majore. Problema antrenorilor este, în fond, una din cheile de boltă de care depinde viitorul fotbalului, calitatea lui, reușitele reprezentări la scară internațională, la nivel de reprezentative sau cluburi. Mai mult federația de specialitate răspunde de destinele fotbalului, își planifică în perspectivă anumite obiective pe plan intern și internațional și atunci este foarte firesc **să conducă și să răspundă nemijlocit de toată activitatea de formare a antrenorilor, de cantitatea și calitatea acestui corp de tehnicieni, de continua lor perfecționare.** Este exact ceea ce au cerut majoritatea participanților la discuții.

Dacă vă amintiți, în deschiderea anchetei o situație ciudată: **din cei peste 1 700 de antrenori înregistrați în scriptele F. R. Fotbal, activau doar vreo 350!** Deci, se presupunea că toți ceilalți și-au luat carnetul de antrenor **numai cu scopul de a avea o legitimație în plus, o legitimație care să le dea dreptul de intrare liberă la meciurile de fotbal.** Acest fenomen ne-a determinat să punem în discuție calitatea de antrenor, ce filieră de pregătire trebuie să parcurgă cei ce vor să se dedice acestei frumoase munci de mare răspundere, care se apropie atît de mult de activitatea unui profesor la catedră, care modelează și formează caractere. **Neexcluzînd excepțiile, participanții la ancheta noastră, în unanimitate, au fost de acord că antrenori pot fi numai cei care au jucat fotbal:** iar dintre aceștia, cei mai buni, cei ce s-au impus nu numai ca fotbaliști, ci și prin ținuta lor pe gazon și în afara lui, **oameni cu o pregătire solidă care să nu-i pună în inferioritate atunci cînd vor fi în postura de profesori.** Iată deci, că este vorba de calități multilaterale pentru aceia care doresc să îmbrace această profesie, prin această manieră de abordare a viitoarelor cadre de antrenori, punîndu-se punct unor greșeli și practici neconforme cu normele de echitate ce trebuie să guverneze și în sfera fotbalului. În ceea ce privește forma de școlarizare părerile au fost împărțite. Unii au optat pentru acele cursuri postliceale care sînt mai aproape de cerințele practice, alții pentru menținerea cursurilor la „fără frecvență" (de la I.E.F.S.). Specialiștii vor fi în măsură să opteze pentru cea mai eficientă formă. Important este însă că și în această problemă găsim puncte de vedere comune: **să existe o singură școală pentru antrenori, condusă de federație și că orice viitor antrenor trebuie să aibă și o pregătire teoretică științifică bine fundamentată cu aplicabilitate practică în funcție de particularitățile și trăsăturile caracteristice ale jucătorilor noștri.** Firește că a absolvi un asemenea curs de pregătire nu înseamnă a evita acea perioadă de stagiatură pe care o întîlnim în orice domeniu de activitate socială. Că aceasta trebuie să dureze un an sau doi, că ea trebuie efectuată la centrele de copii și juniori, la echipele de categorii inferioare sau la cele divizionare, pe lîngă antrenorii principali, acestea sînt doar detalii ce ar urma să fie stabilite ulterior de factorul de decizie, în urma consultărilor cît și a practicilor existente în țările cu fotbal avansat. **Principalul este că această stagiatură să fie statuată, întrucît numai așa se va putea verifica și atesta capacitatea profesională a viitorului antrenor, numai așa vom stimula inițiativa și îndrăzneala creatoare a acestora.**

● FORUL DE SPECIALITATE TREBUIE SĂ-ȘI ASUME RESPONSABILITĂȚI MAJORE ● ANTRENORI POT FI NUMAI ACEI CARE AU JUCAT FOTBAL ● O SINGURĂ ȘCOALĂ DE ANTRENORI, CONDUSĂ DE FEDERAȚIE ● STAGIATURA OBLIGATORIE ● JUCĂTORII DIVIZIONARI SĂ LUCREZE CU CÎTE O GRUPĂ DE COPII ● BURSE DE SPECIALIZARE ÎN STRĂINĂTATE PENTRU TEHNICIENII MERITUOȘI ● ANTRENORII AU NEVOIE DE UN ORGANISM VIABIL!

La acest punct al formării viitoarelor cadre de tehnicieni ai fotbalului nostru, revista noastră propune un amendament: **încă din perioada activității, cei mai mulți dintre jucătorii echipelor divizionare — care vizează în perspectivă antrenoratul — să răspundă în cadrul clubului de cîte o grupă de copii, să lucreze efectiv cu antrenorul centrului la depistarea talentelor, instruirea lor.** Această practică există în alte țări și nu ne îndoim de eficacitatea ei. Închipuiți-vă ce mîndri ar fi copiii să lucreze cu **Dobrin, Dumitriu II, Iordănescu, Oblemenco, Domide sau Pescaru,** ca să nu ne referim decît la cîteva nume. Cîștigul ar fi de ambele părți: al celor mai tineri, care vor veni în contact direct cu astfel de fotbaliști, al cluburilor, deoarece ele cu adevărat și-ar forma propriile cadre de viitori antrenori care, în acest mod, încă înainte de a termina activitatea competițională ar stăpîni unele din secretele meseriei, și-ar da seama din vreme dacă posedă sau nu vocația de antrenor. Ar fi o adevărată experiență de viață.

Desigur, opiniile exprimate în cadrul anchetei noastre au vizat, într-un fel sau altul, și problema perfecționării antrenorilor, **necesitatea impusă de viață de a ține pasul în permanență cu tot ce apare nou pe planul tehnicii și mai ales a strategiei fotbalului.** Apreciind ca pozitiv ceea ce a întreprins pînă acum forul de specialitate (schimburi de experiență pe plan intern și internațional, cursuri de perfecționare etc.) trebuie să fim de acord că și la acest compartiment se pot aduce încă multe îmbunătățiri. Iată, dacă ne referim numai la aspectul schimburilor de experiență de peste hotare, putem spune că **ar trebui să fie urmărită și mai mult eficiența acestora, să nu fie confundate cu simple călătorii de documentare făcute în grabă și în perioade în care cei ce le primesc sînt preocupați de nenumăratele lor probleme competiționale.** Și aici ne permitem să sugerăm forului de specialitate **o propunere: instituirea unor burse de studii în străinătate la școlile existente în țările cu fotbal avansat,** burse de care să beneficieze antrenorii cu cele mai îndreptățite merite, cei ce cunosc o limbă străină de largă circulație pentru a facilita schimbul de informații. Ar fi un stimulent pentru toți antrenorii noștri, ar elimina orice discuție neprincipială.

Iată deci o sumedenie de aspecte esențiale menite să contribuie la rezolvarea marilor probleme care frămîntă lumea antrenorilor. **Toate la un loc reclamă un mare volum de muncă competentă pe plan organizatoric.** Cei ce au luat parte la ancheta noastră au criticat pe bună dreptate Colegiul central al antrenorilor care avea datoria să dacă la bun sfîrșit multe din problemele comentate în articolul de față. Antrenorul Traian Ionescu a propus ca în locul vechiului organism să se înființeze o asociație profesională a antrenorilor de fotbal din România, în sarcina căreia să intre toate problemele legate de activitatea antrenorilor. Că trebuie să se numească Colegiu sau Asociație, asta contează mai puțin. **Important este ca antrenorii să aibă un for viabil al lor, care sub îndrumarea și conducerea federației de specialitate să desfășoare o muncă dinamică, să dezbată problemele majore ale fotbalului, să adopte măsuri curajoase atît de necesare acum cînd avem acest recunoscut decalaj valoric față de cerințele fotbalului modern.** Repetăm, indiferent cum se va numi organul profesional al antrenorilor, el trebuie să facă toate eforturile ca, **reunind la masa preocupărilor majore întregul corp de tehnicieni activi, să găsească și să aplice cele mai eficace și moderne procese de instruire, să ajute fotbalul nostru să-și contureze acea școală proprie despre care se discută de ani de zile, o școală românească în care să regăsim calitățile și particularitățile jucătorilor români, nu de puține ori apreciați peste hotare.**

Vrem să credem că ancheta noastră nu se va termina cu acest comentariu-sinteză, și că Biroul federal va pune neîntîrziat pe agenda sa de lucru dezbaterea acutelor probleme ale antrenorilor, inclusiv a acelora care sînt legate și de relația antrenor-club, antrenor-jucător, mai puțin aduse în discuția anchetei.

FOTBAL

SUBLINIERI

JUNIORII LA ORDINEA ZILEI...!

În așteptarea ultimului joc al grupei a IV-a preliminare a Campionatului mondial de fotbal '74, de la care s-a sperat zadarnic o întorsătură de ultim moment în favoarea calificării echipei noastre naționale, au fost, oarecum, trecute cu vederea eșecurile pe teren propriu ale echipelor reprezentative de juniori ale țării noastre, în fața selecționatelor similare ale Bulgariei.

Dintr-un punct de vedere, extrem de important, și anume acela al rezervorului de fotbaliști pentru divizia națională A și pentru echipa națională, aceste două înfrîngeri devin mai supărătoare chiar decît nereușita calificării pentru apropiatul „Weltmeisterschaft '74". Nu atît pentru scorurile la limită dintre confruntările juniorilor români și bulgari, care ar fi putut fi eventual egale, dar, mai cu seamă **pentru maniera de prezentare și abordare a jocului de către fotbaliștii noștri, capitole la care oaspeții au fost cu mult superiori în evoluția lor...**

Iată ce scrie ziarul „Sportul" în cronica întîlnirilor: „...în primul rînd, tinerii noștri fotbaliști **n-au avut elanul, puterea de luptă, vigoarea, într-un cuvînt, forța necesară menținerii unui ritm ridicat de joc și capacitatea de a realiza combinații în viteză** care să surprindă pe masivii și rapizii apărători bulgari". Prin urmare, **la 17—19 ani, lipsă de forță, de elan și capacitatea tactică slabă.**

Aceleași **păcate** se perpetuează de ani și ani la piticii și juniorii noștri și apoi trec, inevitabil, la eșalonul superior: **gabarit mic, slabe calități atletice, dribling exagerat, ocolirea șuturilor la poartă, manevra mingii cu capul în pămînt, joc static, lateral, cu slabă eficiență.**

Federația noastră de specialitate s-a sesizat mai de mult iar recent, după aceste două eșecuri, a reactivat problema copiilor și juniorilor; luna viitoare va avea loc o consfătuire, după care vor urma, firește, acțiuni. Sperăm **acțiuni practice, permanente, eficiente,** care să elimine necesitatea altor consfătuiri. Nu ducem lipsă de consfătuiri. Acestea se organizează periodic, ca după aceea să urmeze, de obicei, perioade de îndelungată uitare și astfel totul revine pe același calapod de ani și ani, calapod comod, prăfuit, cu totul nearmonizat cu sistemele de pregătire și antrenamente moderne.

Azi, revista noastră **încheie provizoriu** ancheta „ANTRENORII LA ORDINEA ZILEI!". Decanul antrenorilor noștri, **Coloman Braun,** a propus să nu ne oprim doar la problema antrenorilor, să continuăm și cu alți factori ce decid progresul fotbalului. Așa avem de gînd să procedăm. Iată, luna viitoare, la 3 decembrie, va avea loc la București o largă consfătuire privind problemele copiilor și juniorilor în fotbal. În întîmpinarea acestei consfătuiri vom începe o nouă dezbatere: **JUNIORII, LA ORDINEA ZILEI.** Și astfel, la **ordinea zilei** vor fi și **seniorii** din fotbal, și **arbitrii, și conducătorii cluburilor,** și **publicul iubitor de fotbal,** și chiar **revista „Fotbal".**

Dar, în mai toate aceste aspecte, **antrenorii vor apare mereu ca factori principali de referință,** fără să însemne prin aceasta că **avem ceva** cu antrenorii. O spunem de pe acum pentru că **ni se pare că la apelul făcut de revistă pentru a dezbate și a sprijini poziția și contribuția antrenorilor în fotbalul nostru, răspunsurile acestora au fost extrem de puține,** în majoritate cerute, scoase uneori, ca **la dentist,** cu cleștele! Din ce cauză? Poziții felurite și variate. Unii, e drept, puțini, dar valoroși, și-au făcut suma, pe la noi sau pe afară, și bravează sau sfidează; alții, mai numeroși, preferă să tacă, motivînd fie inutilitatea cuvîntului lor care, spus altădată, n-a ajutat la nimic, fie în dorința de a nu fi deranjați în culcușul propriu; alții tac, decepționați de desele angajări și plecări; în sfîrșit **se constată o oarecare apatie care influențează pe antrenori să nu aibă și o activitate publicistică de specialitate.** Apropo! De ani de zile, revista **„Fotbal"** a oferit Colegiului central de antrenori cîte o pagină la fiecare număr, complet la dispoziția antrenorilor, în scopul de a dezbate săptămînal problemele proprii și ale fotbalului, din punctul de vedere al celor mai autorizate persoane din fotbalul nostru. Cu regret, nu am reușit pînă în prezent să-i determinăm la această colaborare, la un sprijin necesar fotbalului. Poate că **apelul** nostru făcut în pustiu pînă acum, să aibă un ecou favorabil. Ar fi un prim cîștig al dezbaterii recente, privind antrenorii...

Aurel NEAGU